

РЕШЕНИЕ

№ 6589

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 20.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9788** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 149, ал.5 от АПК.

Образувано е по жалба на Г. И. В. от [населено място], против Заповед № АГ2541 от 09.06.2006г. на началник ПП-КАТ Столична дирекция Полиция, с която е наложена принудителна административна мярка–изземване на свидетелство за управление на МПС на основание чл. 171, т.4 от ЗДвП, ред. ДВ към 09.06.2006г. Жалбоподателят сочи, че атакуваната заповед като административен акт е нищожна на посочените в жалбата основания. Поддържа, че към датата на постановяване на обжалваната Заповед №АГ2541 от 09.06.2006г. на жалбоподателя не били отнети всички контролни точки и нямал задължение да върне свидетелството за управление на МПС. Заповедта била постановена при съществено нарушаване на административно производствените правила за издаване на акта, респективно бил нарушен материалния закон при издаването ѝ. На жалбоподателя било иззето свидетелство за управление на МПС въз основа на АУАН №205690 от 11.06.2006г. Получил оспорената заповед на 11.06.2006г. Жалбоподателят обжалват три от 7-те наказателни постановления, за които бил сигурен, че не са влезли в сила. Към момента на отнемането на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя не били отнети всички контролни точки, така както сочи чл.157, ал.4 от ЗДвП.

Отнемането на контролните точки противоречало и на чл.4 от Наредба I-139. Заповедта била издадена преди съставяне на АУАН. За периода от 12.12.2002г. до 12.11.2005г. жалбоподателят възстановявал контролни точки с протоколи от 20.12.2003г. и 26.02.2005г., но те не били взети под внимание от контролния орган.

При горните фактически твърдения моли съдът да я прогласи за нищожна на осн.чл. 149, ал.5 от АПК.

Ответникът по жалбата оспорва същата, като релевира за това доводи в открито съдебно заседание на 20.11.2012г.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е представената от страните Заповед №АГ 2541 от дата 09.06.2006г. издадена от Началник ПП-КАТ при СДП. Според същата заповед Мл. автоконтрольор е издал акт №205690 от 11.06.2006г. против жалбоподателя, затова, че на 11.06.2006г. около 3,20 часа в [населено място], при установяване на нарушение по ЗДвП и след извършена проверка, за периода от 12.12.2002г. до 12.11.2005г. на В. били отнети 49 контролни точки въз основа на наложени наказания с влезли в сила наказателни постановления.

Съгласно заповедта, НП №113592 от 12.12.2002г. е влязло в сила на 05.04.2003г., НП №4471 от 14.01.2003г. е влязло в законна сила на 10.08.2004г., НП №27915 от 12.03.2003г. е влязло в законна сила на 10.08.2004г., НП №54066 от 08.05.2004г. е влязло в сила на 17.06.2004г., НП № 60810 от 22.05.2005г. е влязло в законна сила на 30.08.2005г., НП № 79469 от 26.06.2005г. е влязло в сила на 06.11.2005г., НП №150195 от 12.11.2005г. е влязло в законна сила на 16.03.2005г.

По делото се представят три от посочените в обжалваната заповед три НП, а именно НП № 54066, № 60810, № 150195.

Видно е от представеното по делото уточнение от дата 03.10.2012г. към преписка Г12676/лист 84 от делото/, че жалбоподателят излага неизгодни за себе си факти, признавайки, че НП № 54066 е редовно връчено на адресата и е влязло в законна сила. Това постановление се съдържа в текста на обжалваната заповед.

Видно е от протокол рег. № 9993 от 05.07.2011г., утвърден от Директора на СДВР, отдел ПП, че с комисия назначена по Заповед №609 От 2009г. на Директор на СДВР, всички документи за периода от 01.01.2002г.-31.12.2002г. и от 01.01.2003г. до 31.12.2003г., са били физически унищожени.

Установява се от представените по делото писмени доказателства, съдържащи се в приложената по делото от ответника административна преписка, че НП № 60810 от 22.06.2005г., с което на жалбоподателя са били отнети и дванадесет контролни точки, е оспорено по съдебен ред пред Софийски районен съд. С Решение от 07.05.2007г. на СРС, 18-ти състав и по нахд № 15005 от 2006г., съдът е потвърдил издаденото наказателно постановление № 60810 от 22.06.2005г., вкл. и в частта по наложената санкция-отнети контролни точки, на осн.чл.3 от Наредба I-139 от 16 септември 2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат/обн. ДВ бр. 94 от 04. Октомври 2002г./. С решение от дата 22.08.2007г. постановено по кнахд № 2317 от 2007г. на Административен съд София град III касационен състав, е оставено в сила Решението на СРС, 18 състав.

От горното следва извод, че наказателното постановление № 60810 от 22.06.2005г., с

което на жалбоподателя по делото са отнети дванадесет контролни точки, е влязло в законна сила на 22.08.2007г., а не на 30.08.2005г., както неправилно е посочено в оспорваната пред съда заповед.

С решение от 12.07.2007г. на Софийски районен съд, НК, 98 състав постановено по нахд №15007 от 2006г., съдът е оставил в сила наказателно постановление /НП/ № 150195 от 14.12.2005г., с което на Г. И. В. са били отнети десет контролни точки и за извършените и посочени в НП административни нарушения и на основание посочената по-горе Наредба. С решението съдът е потвърдил НП в обжалваната част, в която са му наложени наказания за нарушаване на чл. 102, ал.1 от ЗДвП, чл.105, ал.1 от ЗДвП и чл.147, ал.1 от ЗДвП, като е отменил НП в частта, в която на жалбоподателя е наложен глоба в размер на 20 лева и за нарушаване на чл. 157, ал.6 от ЗДвП. С решение от 11.01.2008г. постановено по кнахд № 5564 от 2007г., Административен съд София-град, е оставил в сила решението постановено от 98 състав, НК на Софийски районен съд. Следователно обжалваното по-рано НП №150195 от 14.12.2005г. е влязло в законна сила и по отношение на отнетите десет контролни точки едва на 11.01.2008г., а не на 16.03.2006г., както неправилно е посочено в Заповед №АГ2541

С Решение от 17.05.2008г. постановено по кнахд №2278 от 2008г., на Административен съд- София град, II касационен състав, съдът е отменил наказателно постановление № 79469 от 05.08.2005г., с което и на основание Наредба I-193 на Министерство на вътрешните работи, са били отнети на Г. И. В. десет контролни точки.

Видно е от представен по делото с административната преписка, а така също и от жалбоподателя с жалбата до Административен съд, че с Протокол на Г. И. В. са били възстановени с протокол №3 от 20.12.2003г., 13 контролни точки след положен изпит на 04.12.2011г., както и същия брой точки от протокол №12 от 26.02.2005г. след положен изпит на 12.12.2002г.

С писмо на Началник 01 сектор „КПД и ОВ” ОПП при СДВР вх.№ Г 11316 от 30.08.2012г. адресирано до Г. И. В., ответникът признава неизгодни за себе си факти, а именно, че след извършена справка в автоматизираната система на ОПП-СДВР, се установило, че частичното възстановяване на 1/3 от максималния брой на контролните точки, №12 от 26.02.2005г. е въведен на 01.03.2005г., №14 от 20.11.2002г. е въведен на 03.12.2002г., №3 от 20.12.2003г., е въведен на 23.12.2003г. в АИС-КАТ.

По делото се представи и Заповед №5982 от 20.04.2001г. на Министъра на вътрешните работи за упълномощаване на длъжностни лица от МВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Заповедта е релевантна към дата 09.06.2006г.-датата на издаване на оспорената пред съда Заповед №АГ2541. Същата е била в сила до 10.08.2007г., когато е отменена със Заповед № 17498 на Министъра на вътрешните работи.

От правна страна, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел. От друга страна, могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето, което е и сторил жалбоподателя и на осн.чл. 149, ал.5 от АПК.

Нищожният административен акт не поражда правни последици, но създава нежелана

и правна привидност, че целените от този акт последици, действително са възникнали. За яснота на страните и по повод на съдебно обжалване, следва да се прогласи неговата нищожност. Същата се преценява към момента, в който административният акт, ако не е било оспорен преди това по съдебен ред, е влязъл в законна сила.

При административните актове при едни и същи пороци, с изключение на некомпетентността, водят до нищожност или унищожаемост на акта. Доколкото няма разграничителен критерий между нищожен и унищожаем административен акт, то следва да се вземат предвид тежестта и степента на порока, който се сочи с оглед твърдяна незаконосъобразност на акта по смисъла на чл. 146 от АПК.

В този ред съдът намира, че атакуваната заповед към дата 09.06.2006г., е издадена от компетентен административен орган - началника ПП-КАТ при СДП, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно представената по делото Заповед № I-85 от 18.04.2001г. на Министъра на вътрешните работи /стр.67 от делото/.

Според чл. 14 от ППЗМВР, в сила към дата 09.06.2006г. [отм. ДВ. бр.47 от 9 Юни 2006г.](#), структурните звена в дирекциите на националните служби се ръководят от началници, които: организират, ръководят и отговарят за съответното направление на дейност; информират и се отчитат пред директора и заместник-директорите. С новия ППЗМВР, обн. [ДВ. бр.47 от 9 Юни 2006г.](#) В сила три дни след обнародването му, и след структурните промени в МВР, по силата на ЗИДЗМВР /в сила от 09.08.2008г./, областната дирекция на МВР в [населено място] се нарича СДВР съгласно чл. 11, ал.2 от ППЗМВР. Видно от [чл. 11, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР \(ППЗМВР\)](#) областните дирекции "Полиция" (включително и Столична дирекция "Полиция") осъществяват законово регламентираните дейности и задачи на НСП на определената им територия, вкл. и структурните звена „КАТ- Пътна полиция” (КАТ - ПП) при областните дирекции "Полиция". От посочените разпоредби е видно, че органите, компетентни да организират налагането на ПАМ по чл. 172 ал.1 от ЗДвП и приложената Заповед I-85 от 18.04.2001г. на Министъра на вътрешните работи, са структурните звена „КАТ - Пътна полиция" (сега отделени като "Пътна полиция" - [чл. 12 от ППЗМВР](#)) при Столична дирекция "Полиция" (СДП) или областните дирекции "Полиция" (ОДП).

Следователно в случая началникът на отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция "Полиция" е надлежен ответник по смисъла на чл. 153, ал.2 от АПК в настоящото производство, преди изменението на ППЗМВР тази длъжност е била началник ПП КАТ при СДП, така както е посочено в оспорената заповед.

По аргумент от разпоредбата на [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#) принудителните административни мерки по [чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5](#), се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Издателят на акта попада в кръга на длъжностните лица, упълномощени от Министъра на вътрешните работи с правомощия да прилагат ПАМ по [ЗДвП](#), а заеманата от него длъжност се идентифицира с ръководител на служба за контрол по този закон ([А..: чл. 172, ал. 1, вр. счл. 170 и чл. 165 от ЗДвП](#)). Оспорената заповед е издадена в изпълнение на така възложените правомощия и при наличието на нарочен акт за определяне права на издателя, твърдяната от касатора нищожност не съществува.

Той е компетентен да издава индивидуални административни актове в рамките на така установените му от закона и наредбата правомощия. Следователно оспорваната

заповед е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г., отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила НП, а според чл. 5, ал. 2 при налагане на наказания за нарушения, посочени в чл. 3, в НП се отбелязва броят на отнетите контролни точки. Видно от предписанието на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. След като отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 ЗДвП), с обективизиране на предвидените по закон предпоставки административният орган е бил длъжен да наложи ПАМ с преустановителен характер. Обстоятелството, че в заповедта за прилагане на ПАМ и към датата на нейното издаване, наказателните постановления не са били влезли в сила, видно от обсъдените по-горе писмени доказателства, три броя решения на Административен съд София град, е обстоятелство което сочи на материална незаконосъобразност на оспорения акт, но не и според степента на порода основание същия да се прогласи за нищожен.

Обстоятелството, че в оспорената пред съда Заповед за налагане на ПАМ, се посочва, че е издадена въз основа на АУАН с дата 11.06.2006г. би навело на извод, че липсват мотиви за издаване на заповедта, доколкото се касае за установяване на фактическа обстановка с дата след издаване на заповедта. Цитираната норма въвежда изискване по отношение формата и съдържанието на административния акт, което се съотнася с изложение на конкретни фактически основания по начин, който позволява на засегнатото лице да упражни адекватно правото си на защита и на съда да осъществени контрол за наличието на материалноправните предпоставки за неговото издаване. Приема се в правната теория, а така също и в практиката на Върховния административен съд, че липсата на мотиви на акта по смисъла на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК всякога води до неговата унищожаемост, но не и до нищожност на административния акт.

Следва да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал.2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, както и съдебния контрол за спазването на чл. 171, т.1, б. от ЗДвП. По смисъла на чл. 171, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. На основание по чл. 171, т. 4 ЗДвП може да се наложи принудителна административна мярка "изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, който не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Съгласно тази правна норма водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР.

Разпоредбата на чл. 158, ал. 1, т. 1 ЗДвП прогласява, че броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминато допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година, при условие че водачът е изпълнил задълженията си по чл. 190, ал. 3, което удостоверява със съответните платежни документи.

Изпълнението на процедурата по чл. 158, ал. 1, т. 1 ЗДвП изисква отразяване на факта на възстановяване на точките в съответните регистри, което не е доказано по делото (А.: чл. 5 от Наредба № Из-1959/27.12.2007 г. и чл. 23 от Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи (Обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г.). Дори и да беше доказано, това не променя извода на съда, че оспорената заповед е нищожна, поради противоречие с материалния закон.

След служебно извършената от съда проверка не се констатираха съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя, и които да са толкова съществени, та да са основание същият да се прогласи за нищожен. Трайната съдебна практика е наложила като критерий за съществеността на нарушението възможността то да е повлияло или да е могло да повлияе на материалната законосъобразност на акта и на защитата на правата на адресата на акта. Актът е съобразен с целта на закона, поради което няма основания да се прогласи за нищожен.

При тази констатация, съдът приема, че жалбата на Г. И. В. е неоснователна и като такава следва да се отхвърли. Не са налице основанията за прогласяване на нищожност на оспорената пред съда заповед.

На осн.чл. 143 във вр. с чл. 144 от АПК и във вр. с чл. 78, ал.3 от ГПК на ответника се следват разноски в размер на 150лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата с вх.№ Г12676 от 01.10.2012г. по описа на СДВР-Отдел „Пътна полиция“ подадена от Г. И. В. от [населено място], [населено място], [улица], ет.6 ап.33, против Заповед № АГ2541 от 09.06.2006г. на началник ПП-КАТ Столична дирекция Полиция, да се обяви за нищожна.

ОСЪЖДА Г. И. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [населено място], [улица], ет.6 ап.33, на осн.чл. 78, ал.3 от ГПК във вр. с чл. 144 и чл.143 от АПК, да заплати на СДВР с адрес [населено място], [улица] съдебно-деловодни разноски в размер на 150лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщението до страните, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: